

fra Danmark vistnok havde taget disse Papirer med for at forelægge dem for Pavestolen, han døde imidlertid i Italien, førend han kunde opnaa dette. Senere er der stet flere Forsøg. Christian den Fjerde gjorde naturligvis igjen Forsøg, men Isforholdene synes allerede fra det 14de Aarhundrede at have været overmaade forandrede fra tidligere Dage, saa at Besælingen var blevet overordentlig vanskelig. Da man bestandig vilde søge tværs igennem Isstrømmen, lykkedes det ikke at komme til Land. Det var først i Begyndelsen af det forrige Aarhundrede, at en Præst i det yderste Norden, oppe i Nordlandene, der tilfældigvis læste om disse gamle Forhold, søgte sig i sin Samvittighed forpligtet til at gjøre Alt for at komme dem, som han mente, vare hans Landsmænd, til Hjælp, og at sørge for, at Evangeliets Lys ikke for dem skulde blive udslukket, thi det var den religiøse Retning, der især opflammede hans Iver. Hans Energi, som var aldeles utrolig, satte igjennem, at han til Syvende og Sidst opnaaede at blive sendt derved. Det viste sig naturligvis, at han stet ikke kunde komme til Ostkysten, han kom langt op paa den vestlige Kyst, man fandt ikke Spor af Normænd, kun Eskimoer. Han maatte blive imellem dem og tog sig nu af dem og deres Oplysning. Utrolige Vanstælgigheder havde han, for ikke at se Foretagendet strande i sin Begyndelse, men det lykkedes ham ved sin Energi, og ved den alene saa at tvinge Regjeringen til at vedligeholde Forholdet til Grønland, og deraf har jo, som vi vide, lidt efter lidt udviklet sig de eiendommelige Kolonisationsforhold, vi have, som langt fra at være bebyrdende for Staten, i en Række af Aar have viist sig at give Klæffeligt til den. Egede blev ved til sin Dødsdag at ville op paa Ostkysten for at søge efter de gamle Nordmænd, han troede bestandig, at der var Efterkommere af dem derved. Det var forgæves, at han gjorde Anstregelser for at faae Regjeringen til at gjøre noget Klæffeligt. De sendte ham engang nogle Beste, hvormed han kunde ride over Landet for at finde Ostkysten! Senere gjentog hans Søn de samme Forsøg, man veed med hvilket Udbytte. Se, det er dette, som tynger paa os, vi have efterladt en Befolkning af rent nordisk Blod i en fortviolet Kamp mod Naturen og fjendtlige Folkestammer og, som det synes at fremgaa af de spredte historiske Oplysninger, ogsaa mod Fribytere i de nordiske Hæve, vi have ladet dem gaa langsomt til Grunde uden Hjælp og uden Understøttelse, og efterat dette er stet, efterat de sidste af deres

Efterkommere vistnok forlængst ere døde, have vi ikke fundet os foranledigede til at gjøre noget Alvorligt for at undersøge de Minder, som i rigt Maal maa antages at være tilbage om dem, for paa vort eget Gebet at gjøre Fyldest i denne Retning og værne om, hvad der endnu kan værnes om. Det er derfor, jeg tror, at det nu kunde være paa Tide, at man endelig engang offrede de 100 eller 200,000 Kr., thi det vil være det Beløb, der passende kunde anlæes til at gjøre noget Alvorligt, og naar jeg nu mente, at det kan og bør gjøres, saa er det fordi — hvad den ærede Marineminister vil kunne bekræfte — vore Forhold med Hensyn til Besælingen af disse Ishæve ere blevne saa væsentligt forandrede ved de store Opdagelsesrejser, som i vor Levetid have fundet Sted, at man nu suldstændig kjender, hvad man skal gjøre, og veed, hvad man skal vogte sig for, og hvad der bringer enhver Expedition til at gaa til Grunde, naar den ikke vogter sig derfor. Det er umuligt at gaa gjennem Isstrømmen, men det er en let Sag at komme indenfor Isstrømmen, og er man først indenfor den, har man i Reglen aabent Færvande langs Kysten og kan med Letthed bevæge sig op ad den. Det er derfor ikke noget gigantisk Foretagende, det er et ganske simpelt og moderat Forlangende, som stilles, og som i allerhøieste Grad vil kunne tjene til at afbetale paa den nationale Gjæld, som jeg synes maa tynge haardt paa os. Jeg skal dog strax med et Par Ord møde to Indvendinger, som jeg ventet ville blive gjorte. Den første er, at der allerede er foretaget en saadan Opdagelsesrejse under Frederik den 6te. Han sit, som bekendt, en Expedition istand, og en Officer af Søetaten, Kapitain-Lieutenant Graah, foretog i Lyerne en saadan Rejse paa Østerbygden. Det var med de usleste Hjælpepenidler, i en Konebaad sammen med nogle norffe Fruentimmer, at han maatte kaste sig ud, ganske raadende for sig selv. Det var gennem de utroligste Anstregelser og med en Opoffrelse og Udholdenhed, som vækker vor Forbauselse, at det lykkedes Manden at vende levende tilbage; men at foretage arkæologiske Undersøgelser var der ikke Tale om. Han maatte holde sig ude paa Kanten af Landet; men det er jo en bekendt Sag, at de gamle Nordboeres Kolonisationsforsøg have fundet Sted inde i Bunden af de store Fjorde, som skjære sig ind i Landet, og at Ud-kanten er aldeles øde. Den er kun skiftet til at fremme Eskimoernes Næringsvei; de holde sig paa Udkanten for at faae Sælhundene og Sligt ved des-